

[Chr. Nielsen.]

Det havde derfor været ganske naturligt, om ministeren overfor voldgiftsretten havde sat en dato for afleveringen af det svar, som ministeren nødvendigvis må have i hænde, for at loven kan blive forandret.

Den lange periode mellem januar måned og oktober måned synes jeg er et bevis for, at voldgiftsretten tager meget overlegent på det arbejde, den har fået overdraget. Det viser mig tillige, at Frederiksberg og Gentofte må se deres store fordel i stadig at kunne forhale sagen. Det betyder jo for dem, at de hvert år sparer deres skatteydere for mange millioner og på den anden side, at københavnske skatteydere fortsat må punge ud med meget større beløb, end det retmæssigt tilkommer dem. Derfor vil jeg henstille til den højtærede minister, at der nu bliver sat fart i dette arbejde, så at det materiale, der er nødvendigt for, at loven kan forandres, kommer til at foreligge rettidigt, så vi til næste år kan få vedtaget en ny lov, hvorved retfærdighed overfor Københavns kommune gennemføres.

Indlemmelsesspørgsmålet er kun periferisk berørt her i dag, og det ligger jo i og for sig også udenfor sagen, men udligningsordningen er kun et af de store problemer, der eksisterer i Storkøbenhavn. Med nogen ret kunne ministeren sidste år henvise til, at hans tid som minister havde været for kort til, at han kunne skitsere nogen ordning, han måtte først føre en række drøftelser. Jeg tror, at den københavnske befolkning er meget stærkt interesseret i at høre, om de 12 måneder, der er gået, siden vi sidst talte om dette spørgsmål, har bevirket, at ministeren nu er i stand til i hvert fald at skitsere, hvorledes udviklingen i den kommende tid vil komme til at forløbe, efter hvilke retningslinier ministeren anser det for muligt at skaffe forbedringer for det storkøbenhavnske område.

Indenrigsministeren (*Smørum*): Flere af de ærede ordførere har udtalt deres forventning om, at det nu må være sidste gang, spørgsmålet om en revision af den bestående udligningsordning mellem de tre hovedstadskommuner udskydes. Jeg er ganske enig i, at det er blevet nødvendigt, således som udviklingen har formet sig, at få den gældende ordning frem til revision, men når der nu er sagt så meget om den udsættelse, der har fundet sted, vil jeg dog gerne gøre opmærksom på, at det er ikke noget, man har fundet på i indenrigsministeriet. Den udsættelse, der er sket, er sket i fuld enighed mellem de kommuner, som

udligningsordningen gælder. Nu har Københavns kommune bedt om, at voldgiftsretten tager fat på at udarbejde regler for en ændring af loven, og dette arbejde blev sat i gang, såsnart denne henvendelse skete fra Københavns kommune. Jeg skal naturligvis gerne medvirke til, hvis det er mig muligt, i alt fald at få sat så meget fart på som muligt; den henstilling, som det ærede medlem hr. Dose rettede til mig om at henstille til udvalget, at man søgte at fremme dette arbejde mest muligt, skal jeg gerne lade gå videre.

Det ærede medlem hr. Bouet spurgte, om man nu også kunne forvente, at der snart kom et forslag til en løsning af selve hovedstadsspørgsmålet, og det ærede medlem udtalte sin forventning om, at det i hvert fald ikke varede $12\frac{1}{2}$ år, inden man kom med en nyordning. Denne forventning deler jeg med det ærede medlem: at det ikke skal vare $12\frac{1}{2}$ år og måske heller ikke $12\frac{1}{2}$ måned. Det sidste kan jeg ikke oplyse noget konkret om naturligvis, men jeg kan oplyse, at i den tid, jeg har været minister, har dette spørgsmål optaget mig meget. Jeg har været sognerådsformand i en af Københavns omegnskommuner gennem mange år og kender særdeles vel de vanskeligheder, som man til daglig har at kæmpe med, fordi det ikke er muligt at optræde i fællesskab og finde en løsning, som alle parter kan være tjent med. Der opstår i den daglige administration en bunke problemer, som det er rigtigst at arbejde sammen om. Jeg har ført mange forhandlinger om disse spørgsmål med repræsentanter både for hovedstaden og omegnskommunerne, og mit formål med disse forhandlinger har naturligvis været at finde frem til en løsning, som kunne vinde lidt mere tilslutning hos parterne, end tilfældet var med det af kommissionens flertal udarbejdede forslag.

Overfor det ærede medlem hr. Chr. Nielsen, der spurgte, om man kunne oplyse, i hvilken retning et forslag vil gå, kan jeg oplyse, at det naturligvis først og fremmest har drejet sig om at komme udover det, der var den værste anstødssten for enighed, nemlig den påtænkte store indlemmelse af en række af omegnskommunerne i hovedstaden, at få den oprindelig påtænkte indlemmelse reduceret noget; dernæst har man drøftet, om det var muligt at finde en mere acceptabel løsning af selve hovedstadsrådets sammensætning. Endelig er der naturligvis et spørgsmål om, hvilke opgaver der bør henlægges til hovedstadsrådets administration, og hvilke